

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.

Az E. M. K. E. brassó-, kis- és nagy-küküllőmegyei választmányának hivatalos közlönye.

A brassói és erzsébetvárosi kir. törvényszékek s ezekhez tartozó brassói, fogarasi, hosszufalusi és zernesti, dícső-szentmártoni, erzsébetvárosi, hosszú-aszói, kőhalmi, medgyesi, nagy-sinkai, segesvári és szent-ágothai kir. járásbíróságok hivatalos hirdetője.

MÉGJELENIK HETENKINT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

SZERKESZTŐSÉG:

Brassó, Csergepiacz 148 sz., I. emelet, hol a szerkesztő naponként 4—5 óra között található.

Nagy-Küküllőmegyét érdeklő közlemények Horváth László társzerkesztőhöz Segesvárra, Kis-Küküllőmegyét érdeklő közlemények Gyöngyössy István társzerkesztőhöz Dícső-Szent-Mártonba küldendők.

Kéziratok vissza nem adatnak.

KIADÓ-HIVATAL:

Alexi könyvnyomdája, Színház-utca 95. szám, hova az előfizetési és hirdetési díjak bérmentve küldendők.

Hirdetések és Nyilt-tér előre fizetendő.

ELŐFIZETÉSI ÁR

helyben házhöz hordva vagy vidékre postán küldve: Egész évre 7 frt, félévre 3 frt 50 kr, negyedévre 1 frt 80 kr. Külföldre egész évre 20 frank.

HIRDETÉSEK DÍJA:

4 hasábas gármond-sor vagy annak helye 5 kr. (1—10 sor 50 kr.) Nagyobb és többzori hirdetéseknek kedvezmény. Minden egyes hirdemény után még külön 30 kr. bélyeg-díj fizetendő. Nyilttér közlemény sora 10 kr.

HIRDETÉSEK FELVÉTELNEK:

Brassóban a kiadóhivatalban. **Budapestben:** Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukes és Mezei, Goldberger A., Eckstein Bernát; **Bécsben:** Daube G. L. és társa, Haasenstein és Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik, Oppelik Alajos, Dukes M.; **Berlinben:** Rudolf Mosse; **Frankfurtban:** Daube G. L. és társa hirdetési irodájában.

Előfizetési felhívás.

A „Brassó” VI-ik évfolyama megindult, programunkat az új évfolyam első számában részletesen kifejtettük; ez alkalommal tehát csak hivatkozunk az ott mondottakra és azok alapján újból ajánljuk lapunkat a tisztelt közönség szíves figyelmébe és pártfogásába.

Lapunk előfizetési ára:

egész évre 7 frt — kr,

félévre 3 frt 50 kr,

negyedévre 1 frt 80 kr.

Külföldre egész évre 20 frank.

Az előfizetések a lap kiadóhivatalában (Brassó, Színház-utca 95. sz.) eszközölhetők.

A „Brassó” kiadóhivatala.

Brassó, 1890. jan. 7.

M. S. Midőn sirba hanyatlik az ó-esztendő és beköszönt az újév, egyének és népek egyaránt új reménnyel és buzgó hittel tekintenek eléje, mint egy megváltó elé. Az ébredező új esztendő még nem hozhatott semmi rosszat és ezt a mindig optimismusra hajló emberi kebel elég soknak tartja arra, hogy minden jót várjon tőle. A multak történetének írója nem ismer nyugvó pontot az idők végtelen folyamában; ő korlátlanul tekint végig az események összefüggő láncolatán, előtte ok és okozat mint egységes egész jelentkeznek, szeme nem kénytelen seholy megpihenni. A sajtónak, mely a jelen történetét írja, más a helyzete. Neki kötelessége nemcsak hátra nézni, hanem előre is, miként az előőrson lévő katonának; mert egyrészt előharczosa, másrészt hivatott hírnöke a sajtó azon eszmék megvalósulásának, azon reformok jöttének, melyektől a nemzet jogos reménnyel a közjó előmozdítását várja. A jó sajtó nem érheti be azzal, hogy egyéni nézeteknek legyen kifejezője: kell hogy benne meggyőző erővel a nemzet aspirációi, az ország kíváncsi, a közérdekből fakadó törekvések nyilvánuljanak. S mikor nyilvánulhatnak ezek alkalmasabban, mint épen az új esztendő küszöbén, mely elé egyének és népek egyaránt új reménnyel és buzgó hittel tekintenek?

Még nem is oly rég zengette a költő: „Multadban nincs öröm, jövődben nincs re-

mény” . . . és akkor jogosult volt a bánatos panasz, a keserű lemondás. Még nem is oly rég ébredtünk fel ama zsibbadt dermedésből, mely lekötötte minden tagunkat, megbénította minden erőnköt. De azóta óriási munkát végzett e nemzet. A mily iszonyu volt elmaradásunk, oly gyors volt haladásunk is.

Alig mult még el két emberöltő azon feledhetetlen küzdelem óta, melyben a nemzet szabadságvágya és állami önállóságának érzete titáni erővel követelt magának elismerést, és most már méltó helyet vívott ki Európa kultúrnépei sorában és önérettel vallhatja magát immár nemcsak az európai geographia, hanem az európai művelődés részesének is. De a munka még befejezve nincs, sőt még csak a kezdet nehézségeit győztük le és már előttünk állnak, megoldásra várva, az állam további nagy feladatai; a teremtés munkája után a továbbfejlesztés, a szervezés munkája, a pénzügyi zavarok megszüntetése, az államháztartás rendbehozatala után a nemzet gazdasági életének, iparának és kereskedelmének emelése, az állam önállóságának, souverénitásának biztosítása után a beligazgatásnak szilárd, egységes alapon való szervezése.

Ezen utóbbi nagy horderejű reformmunkát a legközelebbi jövőben fog napirendre kerülni és ezért nem áthat, ha az eszmék erre nézve idejekorán tisztulnak, habár minden téves várakozásnak elejét venni, minden alaptalan aggodalmat előre eloszlatni nem is lehet. Két nagy jelszó vettetett föl, melyben sokan az egész átalakulás jellegét vélik megállapíthatni. E jelszavak: állami adminisztráció és centralizáció. De szavak könnyen félreértésre vezethetnek, ha nem nyernek helyes értelmezést. Már pedig épen ezen jelszavakat szokták gyakran úgy értelmezni, hogy azok az autonóm testületek részvételét a közigazgatásban, a társadalom közreműködését az állam feladatainak megoldásában eo ipso kizárják. E föltevés, ez értelmezés téves és helytelen. Mert habár kétséget nem szenvedhet, hogy az ország beligazgatása, melynek helyes szervezése nélkül az állam mindinkább szaporodó súlyos feladatainak megfelelői képtelen, nem maradhat sem azon ősi alakban, melyben azt az első

alkotmányos kormány találta, sem azon ideiglenes jellegű, sokszorosán toldozott-foldozott szervezetben, melyet a törvényhozás az elodázhatlan szükség nyomása alatt létesített; másrészt aligha lehet tagadni, hogy a szükséges újjászervezés, bármily gyökeresen történjék is, nem hagyhatja figyelmen kívül sem a történeti előzményeket, melyekből a hasznos elemeket az elavultakkal együtt félrevetni nem lehet a helyes reform feladata, sem az önkormányzati testületekben nyilvánuló társadalmi tevékenységet, melyet célirányosan és tudatosan az állam céljainak előmozdítására a közös munkában részeltetni a kormánynak csak érdekében állhat. Alaptalan tehát azon aggodalom, hogy a reform kiindulási pontját az önkormányzati testületek eltörlése fogja képezni; sőtellenkezőleg bizton várható, hogy a megyék, városok és községek részére ekkor is igen jelentékeny szerepkör fog fenntartatni, mely lehetővé fogja tenni azt, hogy a most fennálló közigazgatási intézmények rendszeréből átvéssék mindaz, a mi a célba vett rendszeres organiszatio keretébe illik. Nem egy szomorú emlékeztető burocratikus kormányzat föllevenítése képezi a kormány törekvéseinek célját, hanem egy életerős, szilárd és biztos alapokra fektetett szervezet, melynek erős oszlopokon álló palotájában szabadon fogja kifejteni tevékenységét a társadalom. Mert ne feledjük; a pusztá formák, az írott törvények soha sem lesznek képesek életerős, virágzó, gyümölcsöző intézményeket teremteni; a mi azokba vért, életet, erőt van hivatva önteni, az a társadalomnak hatalmasan lüktető tevékenysége. A magyar társadalomnak pihenést nem ismerő, folytonos haladásra serkentő szelme fogja megadni értékét azon nagy reformoknak is, melyek az új esztendő méhében rejlenek.

Belföld.

Brassó, január 7. A képviselőház elnökének magatartása a mult évben lefolyt heves viták alkalmával sokat foglalkoztatta a közvéleményt s ő ezért gyakran éles bírálatnak vettetett alá; a mig egy részről önállóságát s liberális méltányosságát az ellenzékekkel szemben égis magasztalták, addig másrészt

A „BRASSÓ” TÁRCZÁJA.

Ki a vőlegény?

(Báli jelenet.)

Írta: Végh Mátyás.

Bodoni Bélát mint villámütés érintette az a hír, hogy a szép Kátai Ilont egy ismeretlen fiatal ember közelebről eljegyezte. Lehetetlen. Ő, ki Kátaiékka már évek óta intim ismeretségben áll s kit a szép Ilon különösen kitüntetett, csak ő tudná meg e hirt másod forrásból . . . !

Nem, az hihetetlen!

Meggyőződést kell szerezni még ma, még e perczben.

De kitől is hallotta? Ah, most már világosan emlékszik, ott künn a foyerben beszéltek. Egy éltes nő, ki sötétkék felsőt viselt s ugyanolyan színű hárász-kendő volt a fején, az beszélt egy fitos orru kis leánykának . . . épen nyomukban haladott, jól hallhatta . . . Rögtön fölkeresi őket s tájékozást kér a hír alapossága felől. Nem, azt nem teheti; indiszkrét volna.

Tán csak nem őt — Bodonit — értette a sötét-kék köpenyes hölgy az ismeretlen vőlegény alatt.

Egyébiránt meglehet; hisz ő csakugyan nem látta soha a hymen-hír terjesztőjét, nem ismeri, nem tudja, ki és mi. Aztán fel is tehetik róla, hogy oly kellemes összeköttetésbe léphet a Kátai családdal: évek óta udvarol Ilonnak.

Az már kétséget sem szenved, hogy a kis szőke parthie szemre való teremtés. Ki tudja, mióta nem találkozott vele, talán sikerült valakinek elűtni előle a harmatot. Nem lehetetlen. Ma megtudja, meg kell tudnia a legilletékesebb forrásból, magától Ilonkától, hogy ki a vőlegény.

A valzer a végét járta, még egy tour vagy még annyi se s Ilonka szabad lesz; beszélhet vele, szóba hozhatja előtte a kényes kérdést. S ha úgy volna, ha csakugyan igaz lenne, akkor . . . akkor . . . gratulál.

— Jó estét Béla. Igazán nem szép öntől, hogy ilyen későn mutatja magát! szolt kellemes csengésű hangján a tánczról felhevült Ilonka. Ugyan hol maradt oly hosszú ideig? hetek óta nem láttam!

— Bocsásson meg, kedves Ilon, de részint elfoglaltságom, részint meg bizonyos okok távol tartottak s fájdalom, talán helyre sem hozhatom eddigi mulasztásaimat . . .

— Nem értem, mit akar ezzel mondani. Mi-

ért ne hozhatná helyre eddigi mulasztásait. Hiszen tudtommal senki sem bántotta családunkban . . .

— Őh nem. Sőt örülöm kell, hogy oly gyorsan, oly váratlanul . . . Ej, de hisz kegyed a legjobban tudja, miért akarja mással is ismételtetni . . . Jól esik ugy-e, ha boldogságát az én ajkamról is hallhatja?

— Csakugyan Béla, ön ma nagyon különös — szolt neheztelőleg a szép leány. Talányokban beszélsz. Mi az a gyors, az a váratlan boldogság, minek ismétlését az ön ajkáról is szeretném hallani?

— Hagyjuk hát a talányok fejtegetését. Kegyed azt mondja, hogy nem ért engem. Meglehet. E perczben én is úgy vagyok, hogy magam sem értem magamat teljesen. Jöjjön, adjon vissza önmagamnak. Adjon számot kezéről és szívéből.

S Béla remegve, mint a ki ítéletét most hallja, ölté karjára a szép Ilon kezét. Hosszan, mélyen nézett azokba a sötét kékvizű szemekbe, mintha onnan akarta volna leolvasni Ilonka hymen-hírét.

— Kegyed tudhatja legjobban, kedves Ilon, — így szolt Béla megindult hangon, — hogy mióta szerencsés valék megismerni, azóta teljes bizalommal, meleg ragaszkodással vonzódtam családjához s különösen kegyedhez.

ről egyenesen gyengeséggel vádolták. A szabadelvű pártnak a ház elnökénél való újévi tisztelgése alkalmával, a párt szónoka, Falk Miksa szintén reflectált e kérdésre s beszédjében, a bizalom és ragaszkodás kifejezése mellett, mégis — bár igen szeliden — kihangzik, miszerint az elnök, hogy a részrehajlásnak csak árnyékát is kerülje, talán szigorubb volt a többséggel szemben, melyből maga is jelen, a pártokon felül álló állására került, mint a kisebbséggel szemben, mely a képviselőház komoly munkáját annyi botrányos, kínos jelenet felidézése által zavarta.

Péchy Tamás válaszában álláspontját határozottan jelezte s nyilatkozatát mint olyat, mely úgy az ő magasztos felfogását a ház elnökének tisztéről s liberális alkotmányos érzületét jellemzi, de mely egyúttal, bármily gyöngéden is, az ellenzék magaviseletét határozottan rosszalja, az alábbiakban főbb vonásaiban közöljük.

Miután megköszöni, hogy a szabadelvű párt tagjai őt mint elnököt az évforduló alkalmából ez évben is — immár tízedszer — üdvözlik, beismeri, hogy ez utolsó év elnökségének legterheesebb éve volt s szükségét érzi maga is, hogy azokkal szemben, kik ez állást ő reá bízták, indokolja magatartását. A nyilvános élet terén egy emberöltőn át szerzett tapasztalatai azon meggyőződést érezték benne, hogy a magyar emberben az alkotmányos érzület oly erős, hogy a szenvedélyek s indulatok egy időre megzavarhatják ugyan bármely magyar emberekből álló társulat vagy testület tárgyalásainak menetét, de soha nem fajulhatnak odáig, hogy a testület működését megakasszák.

A házszabályok nagy jogkörrel ruházzák őt fel s jól tudja, hogy erélyes intézkedésekre van feljogosítva, de másrészt ki e házszabályokat elolvassa, láthatja azt is, hogy azoknak azon föltevés képezi alapját, hogy minden egyesben van az iránt érzék, mint kell az ország házában viselkednie. Lehetnek egyesek, kik ez érzékkel nem bírnak, de a nemzet s e nemzetből alakult pártok iránti tisztelete arra kényszerítik, hogy ily egyeseknek a helyes útra terelését a párttól várja el, melynek az illető tagja; azok téritsék oly irányba, mely az ország méltóságával megegyeztethető. Azt hiszi, hogy e remény jogosultságát az események igazolni fogják, ha nem, ám akkor kötelességét tudni fogja, amde ez oly terhes és súlyos, hogy csak rendkívüli s a végső esetben alkalmazhatja.

Neki, az élte alkonyán állónak nincs többé mit várnia, s így cselekvésében nem vezérelhetette a népszerűség utáni vágy, mely mindig érdekeltséget tételez föl; őt csupán szíve sugallata vezérelte; talán tévedett, de itt megjelent barátjai ítéletére bizza, nem élesbitette volna-e még inkább az ellentéteket, ha mielőtt a közvélemény maga határozott véleményét alkotott magának a parlamentben folyó események fölött, ő a házszabályok szigorú alkalmazása által martyr-koszorút font volna egyesek fejére.

Ő reméli, hogy a képviselőház és annak pártjai a fölmerült bajokat maguk fogják orvosolni; igazolni fogják, hogy teljesen érettek arra, hogy a haza ügyei fölött tanácskozzanak.

Ki jelenti végül, hogy bár maga, épen elnöki tisztére való tekintettel nem lehet tagja többé a szabadelvű pártnak, szívében mindég az marad, s örömmel, büszkeséggel tölti el, hogy láthatja, mennyire törekszik a párt, mely őt mint annak tagját az elnöki székre emelte, a haza iránti kötelességét teljesíteni. Az utókor azoknak fog igazat adni, kik munkájuk eredményeire tudnak utalni.

Rendes, békés viszonyok között a haza nem szorul „nagy hazafiakra”, de igenis mindenkor „jó hazafiakra”; a ki ily viszonyok között a „nagy hazafit” akarja adni, azt más cél vezérli cselekvésében, mint a hazafiság.

Azon hitben él, hogy a jövő igazolni fogja eljárása helyességét, s bizik benne, hogy ha ez események majd elmúltak, barátjai tárgyilagosan ítélve meg az eseményeket, igazolni fogják, hogy csakis így szolgálhatta igazán érdeküket; lehet, hogy tévedett s tévedni fog jövőben is, de egyről biztosítja a pártot, melynek baráti jóindulatába jövőre is ajánlja magát: hogy soha mást nem fog tenni, mint a mi szíve sugallata szerint a hazának s a ház tanácskozásainak üdvére, javára szolgál.

Szívének mélyéből óhajtjuk, hogy a jövő a ház köztisztületben álló ősz elnöke ideális álláspontjának jogosultságát igazolja; kívánjuk a haza, kívánjuk a parlamentarismus érdekében, melynek ép a magyar országgyűlés mindenkor egyik védőbástyája volt, s a mely iránti bizalmat nem csak hazánkban, de egész Európában megingatná, ha nem sikerülne tárgyalásait, hivatásának, méltóságának megfelelő mederbe terelni.

Adja az ég, hogy Péchy Tamás ne csalódott legyen az ellenzék józansága s érettsége felől való véleményében, de csalódjanak azok, ki abban nem hisznek.

Külföld.

Nem volt még alkalmunk szólni ama kiegyezési tárgyalásokról, melyek e hó 4-én indultak meg Bécsben Taaffe gr. miniszter elnöklése alatt a cseh és német képviselők küldöttsége között, pedig ez a cseh-német kiegyezési kérdés ma határozottan a legfontosabb kérdés az egész monarchiára nézve, mert ez nemcsak a Taaffe-miniszterium sorsát fogja eldönteni, hanem ettől függ a birodalom tulsó felének egész politikai fejlődése. Ő Felsége is beleszólt a dologba, a mennyiben hangsúlyozta, hogy mennyire óhajtja a két csehországi nemzetiség viszáljának kiegyenlítését, illetőleg a németiség visszatérését a csehországi tartománygyűlésbe.

De honnan ered e viszály? Talán nem tévedünk, ha azt mondjuk, hogy az egyenjogúság eltérő magyarázatából. A csehek az osztrák alkotmány ama pontját, mely a különféle nemzetiségek nyelvi egyenjogúságát biztosítja, úgy magyarázták, hogy Csehország minden bírósága és hivatala köteles legyen cseh és német nyelvű beadványokat elfogadni s azokat az illető nyelven tárgyalni. Ez a birodalom többi tartományainak gyakorlatától eltérő felfogás volt, de részben épen azért tetszett a cseheknek: ezzel is elismerést akartak szerezni ama állításuknak, hogy Cseh-

ország nem közönséges tartomány, hanem külön, önálló királyság, szóval az idő szerint rejtező cseh közjognak. A németek ellenben azt a paragraphust, mely magyarázták, hogy a mely vidéken egységes a lakosság nyelve, azon kell a hivatalokkal való érintkezésnek történnie; csak a német nyelvnek, mint a birodalom egységes hivatalos nyelvének, legyen mindenütt érvénye. Noha az állam hivatalainak rendes, kielégítő működése, az ügykezelés nyelvének bizonyos egysége nélkül egyenesen képzelhetetlen s noha az előbbi gyakorlatot még a reichsrathbeli többség sem akarhatta merőben megszüntetni, a német képviselők magyarázata még sem nyerhetett törvényes alakot. Miért? Egyrészt, mert a birodalmi gyűlés szláv többsége általában sérelmesnek találta volna a német nyelv elsőbbségét törvényesen is biztosítani, másrészt, mert a csehek, a cseh korona, cseh államjog és cseh — agitatio érdekében ragaszkodtak a maguk álláspontjához. Ez végre dr. Prazak, az igazságügy ideiglenes vezetésével megbízott miniszter 1886. szept. 23-iki rendeletével teljesen győzött. Most Csehország tiszta német vidékein sem nyerhetett többé hivatalt a törvényszékeknél, ki a cseh nyelvet szóval és írásban nem birta; cseh beadványt mindenütt el kellett fogadni s ugyanazon nyelven tárgyalni, — mi végtelen zavart okozott s az ügykezelést nagyon megnehezítette. Ehhez járult, hogy a cseh gyári munkásokat felbujtották, hogy a községekől cseh községi iskolákat követeljenek s ezen fluctuáns elemek követeléseinek ezen s más tekintetekben folyton engedni kellett s a cseh propaganda, mentől több sikere volt, annál merészebb lett.

Ekkor a németiség vezérei, hogy népük területét, birtokát biztosítsák, a cseh országgyűlésben a következő tiszán defensív természetű javaslatot nyújtották be: „Az 1880. ápr. 19-iki nyelvi rendelet s az 1886. szept. 23-iki igazságügyminiszteri rendelet szüntessenek be, a törvényszékek területei nemzetiségi szempontok szerint kerekítkessenek ki, a kerületi törvényszékek száma ez új beosztással megegyeztetendő, a felső törvényszéknél két senatus szervezendő: egy cseh s egy német, s végre a közigazgatási kerületek is lehetőleg úgy kerekítkessenek ki, hogy egy-egy kerületbe csak csehek vagy németek essenek.” Ez ajánlatot, mely gyakorlatilag a cseheknek semmit sem ártott volna, míg a németek jelen birtokát biztosította s a két nép közötti állandó békét lehetségessé tette volna, ez ajánlatot a cseh tartománygyűlés többsége bizottsági tárgyalásra sem bocsátotta, hanem egyszerűen elvetette. Erre a németiség képviselői a prágai tartománygyűlés terméből kivonultak.

Ez a cseh-német kérdés rövid története. Milyen lesz a megoldása, azt még nem tudjuk, sőt azt sem, vajjon egyáltalában megoldható-e, míg Ausztriában a jelenlegi miniszterium s a jelenlegi Reichsrath intézik az ügyeket. Clam-Martinitz gr. meghalt s a nemes Auersperg herceg most haldoklik, a feudális arisztokraták s a husziták barátsága is fogytán van, mindez változás jele; de lesz-e bátorságuk az ó-cseheknek épen most, az ifjú csehek népszerűsége idején, feláldozni a cseh közjogot, vagy Taaffe grófnak lesz-e elég férhassága az elrendő cél kedvéért akár állását is kockáztatni? Kérdések, kérdések.

Nagyszebeni krónika.

(Különleges Nagy-Szebenben. — Édes álom. — Keserű ébredés. — A nagy-szebeni magyarság felolvasó estéi. — Okok, a melyek állítólag igazolják az érdeklődés hiányát — A valódi okok.)

(D-o-r). Nagyszeben városának annyi nevezetessége van, hogy leírásuk bő anyagot nyújtana legalább két hétre akármilyen szűkszavú ujságírónak.

Egyiket-másikat majd elmondjuk rendre mi is. Itt azonban egy nem mindennapi különlegességről akarunk megemlékezni.

Ez a különlegesség pedig abból áll, hogy városunk lakosságának arra nézve, hogy megint elmerült egy időegység a végtelenség tengerébe, teljességgel nincsen szüksége sem zsebbeli, sem fali órára, mert itt olyan toronyóra áll rendelkezésre, a melyből nemcsak a hangos ütés hallszik le a városra, hanem hatalmas dobpergés zug alá annak jelzésére, hogy egy órával ismét közelebb jutottunk a halálhoz.

Igen, valóságos dobpergés. Van tudniillik a szokás jókora magas tornyában egy óra, a kinek egyebek közt az a fontos teendője is van, hogy mikor a toronyóra nagy kongással végzi áldásos működését, ő meg messze hangzó dobszóval fejezze be, erősítse meg az óra egyhangu kongásait.

Bizonyára kevés városa van hazánkban, a mely ily különlegességgel dicsekedhetik. — Mellékesen megjegyezve, a nappali órákban is furcsának tetszik ez az eljárás, a melylyel az óra egyúttal arról is bi-

Azonban e bizalomnak és ragaszkodásnak most épen e perczen az ellenkezőjéről kelle sajnosan meggyőződnöm. Másod- vagy Isten tudja hányad forrásból kelle hallanom azt a hirt, hogy ön már jegyes. . . . Szóljon, kedves Ilon, úgy van-e, igaz-e, hogy szívével többé szabadon nem rendelkezhetik? Mondja ki nyíltan minden habozás nélkül . . .

Ilonkát Bodoninak ez a sajátságos fellépése s még inkább eljegyzésének kósza hire egyelőre zavarba ejtették s mintegy habozni látszott az adandó válasz iránt. Nem kérdezte a hír forrását, némán nézett pár perczig maga elébe, majd egy szerencsés ötlettől megkapatva, üde, szép arcza kiderül s hamiskás mosolylyal fordul a kétség és reménnyel küzdő Béla felé.

— Hát édes Béla, ez a hír nem egészen alap-talan. Egyébiránt most még mit sem szólhatok. Ha csakugyan meg akarja tudni, hogy ki a vőlegényem, figyelje meg, hogy ki kér fel a második négyesre. S most gyorsan, mint a szabaddá lett galamb, eltűnt; majd visszanézett s egy kedves, bátorító pillantást vetett a mély töprengéseibe merült szerelmes ifjura.

A vőlegény tehát az lesz, kivel Ilon a második négyest járja. Ki lehet az? Ki lehet az?

Pár percz múlva jelt adtak a négyesre.

A rendezők harsány hangja túlkialtott minden más beszédet: Kolonba állani, két kolon lesz, vis-a-vis kerestetik . . . Kérem, tessék felállani stb. stb. Béla egy oszlophoz támaszkodva várta a döntő percet.

midőn Ilonka ismeretlen lovagjával sorba áll. Még ott ül anyja oldala mellett, nem kérte fel senki . . .

Most egy fiatal ember közeledik hozzá, nem, az nem lehet, hisz azt jól ismeri; Szabadi Ferus, hivatalnok társa, . . . kosarat kapott. De ni-ni, csakugyan egy másik kérő lépett elő; egészen ismeretlen arc, nem látta, nem hallott róla soha: ez lesz az, igen ez az . . . Béla halálsápadtan áll az oszlop mellett, ereiben a vért hűlni érzi, az izgatottság szinte eltántorítja, egy perczre behunyja szemét, nem akarja látni, észrevenni, hogy mint áll fel Ilon az ismeretlen kérsére; de a másik pillanatban a vetélytársnak vélt fiatal ember már távozik: a szép leány ennek is „nem“-et mondott. De hát hol késhetik a vőlegény? kérdi — önmagától Béla; — ez több mint figyelmetlenség, ez valóságos udvariatság.

Megyek s fölkeresem, de kit és hol? Már-már kezdik a négyest . . . Ki kell mentenem Ilont; az nem történhetik meg, hogy ő, a legszebb, a legkedvesebb tánczosnő a második négyes alatt üljön! s lihegve tör át a kolonba állított tánczosok során:

— Engedje meg, kedves Ilon, hogy helyette ma én járhaszam kegyeddel ezt a négyest.

— Ki helyett? Kérdezi hamiskás mosolylyal a szép Káta Ilon.

— Hát . . . hát . . . vőlegénye helyett.

— Ugyan édes Béla, mit mondtam pár percz-ezelőtt? Nem emlékszik . . . ?

És Béla visszaemlékezett s szívéhez szoritotta a lányka alakos kis kezét.

zonyságot akar tenni, mily éberséggel ügyel ő fel a városra; hanem mikor egyszer beállott a szürkület vagy éppenséggel az éjszaka, valami kísérteties egy dolog, hogy oly magasból, nem is sejtve, föl-fölhangzik a dob pergő szava, akár csak valami mennybeli licitáció.

..... Ütött a toronyóra s rázendült a dobzó. Hat óra van este. A „Kis-föld“ nevű utcában szokatlanul élénk sürgés-forgás. Valóságos emberáradat hömpölyög be az utcába. Ember ember hátán, mintha nagy csodadolog hívogatna.

Nem állhattam meg, hogy egyik szembejövő ismerőstől meg ne kérdezzem:

— Mit akar itt ez a sok ember?

— Micsoda? nem tudod?

— El sem tudom képzelni.

— Az Egyesült magyar polgári társas és olvasó-egyesület tartja ez évben legelső felolvasó estélyét.

— Nos? — kérdém még mindig ámultomban.

— Mi kell még több? A „Musikverein“ helyiségei már is túltömvék emberrel, pedig még ez a nagy csoport is oda igyekszik.

Meglepetve tekintetem a nevezett helyiség felé. Csakugyan oda tart valamennyi.

Ej, ez még sem lehet. Közelebb huzódtam. Az az ismerős bizonyára rá akart szedni. Valószínűleg téved s a Musikvereinban hihetőleg a „Hermania“ vagy a „Männergesangvereine“ vagy valami más ilyes Verein tart zeneestélyt.

Erőnek erejével utat akartam törni magamnak. Az eredmény az volt, hogy alaposan a falhoz szorítottam, mozdulni sem bírtam. Sokáig, nagyon sokáig voltam kénytelen e teljességgel nem irigylésre méltó helyzetben várakozni, tűrni, főni-sülni. Ezalatt egyre hullámozott a sokaság. Végre nagy későre elhatoltam a bejárást s betekintettem az esetleg éppen kinyitott ajtón.

Nem lehetett tovább is kételkednem. Már az ajtó fölött diszelve óriási falragasz kizárt minden támaskodást, nagy, kövér betűvel.

Bejutottam. A teremben szorongva ült a nagyszámú közönség; hölgyek, urak, gyermekek tarka változatosságban. A szónoki emelvényen már ott ragyogtak a körben égők, a könyvtámasztó, meg a pohár viz. Itt csakugyan felolvasás készül, az egész magyarság mozogható egyénei mind itt voltak. Tehát magyar felolvasás. Soha ennyi magyar itt még nem gyűlt össze.

Valami addigélé nem ismert boldog érzés kezdte dobogtatni szívemet.

..... És ekkor a nagy torony órája megint ütött és a dob újból megszólalt. Fölébredtem.

Zavartan néztem körül. Csak annyi az egész, hogy magam vagyok az írószobámban. Valahogy nagyon elgondolkodtam s a tulságos elmélyedésben elszenderedtem.

Hát a nagy sokaság, a fényesen világított s szorongásig zsufolt terem? Visió játéka volt csupán. Csak az az egy igaz, hogy a szomszédos lakó kakukkos órája valóban elzúgta a hetet s hogy valóban ekkor volt az első felolvasás.

Eh! Valaminek mégis csak kell lennie a dologban! Rohantam a Musikvereinba, És rohantam bátran, egyetlen-egy lélek sem zárta el utamat, mert az utca totaliter kihalt. Nem találkoztam senkivel.

Bizonyára elkéstem, — gondoltam. Siető gyorsasággal vágtattam be a terembe.

A terem csakugyan ki volt világítva, a felolvasó-asztal is várta a nap hőjét. Hanem közönségnek semmi nyoma. A jegyáruló pénztáros szomorúan ül egymagában.

A kétségbevonhatlan helyzet durván kefélt a valóra.

Nagy későre kezdtek szállingózni az emberek, itt egy hölgy, ott egy uraság, megint egy, megint egy pár.

Nagy nehezen voltunk egy harminczan. A felolvasó is elfoglalta helyét, busan kancsalítva az üres székekre. Elkezdődött és elvégződött a szépen sikerült felolvasás. Harminczan tapsoltuk meg. Ez már aztán csak méltó jutalom és hála annyi fáradságért.

Vigasztaltam magamat. Bizonyára nem értesült kellő időben s kellő módon a közönség. Majd a következő felolvasások kétségtelenül népebbek lesznek. Pusztá képzelődés.

Egyik olyan volt, mint a másik. Lelkiismeretes, buzgó felolvasó, jól fűtött és világított terem és szemrehányólag tátongó széksorok.

— De most már állapodjunk meg egy percre. Elmélkedjünk.

A népszerű felolvasások eszméje magyarságunk

körében teljességgel nem új. Ha nem is megyünk vissza a harminczos évek végére, mikor a Kolozsvárról ide áttett országgyűlés alkalmából itt időző főuraink esetleges összejöveteleiken jeles írónk, költőink vagy prózairónk műveiből olvastattak fel egymás között, a mi még természetesen nem mondható rendszeres intézménynek, ámde már 1876. november 26-án csakugyan megtörtént az első szabályszerű lépés ez irányban.

És azután minden évben megtartotta a népszerű felolvasások ciklusát előbb az Olvasó-, azután az utóbbi években a „Nagy-szebeni egyesült magyar polgári társas és olvasó egyesület.“

Nem tartjuk szükségesnek az utalást azokra a nevezetes eredményekre, a melyeket az ily felolvasások természetesen vonnak s itt is voltak maguk után, csak azt említjük fel, hogy ez a legkönnyebb módja annak, hogy — a mire egy ember úgy sem volna képes — kölcsönösen kapjuk és nyújtjuk az általános műveltségnek olykor egymással nagyon is heterogén elemeit.

Az 1889. évben öt felolvasó estélyt rendezett az egyesület. Dicsekvés nélkül mondhatjuk el, hogy ebből az ötből is nagyon sokat lehetett tanulni. Tanulni, a nélkül, hogy voltaképpen tanulnánk, a meny nyiben az ismeret szócsové az élvezet volt. Egyesült a hasznos és élvezetes.

Volt idő, a mikor e felolvasásokat közönségünk bámulatos pártolásban részesítette. De fájdalom, ez az idő már csak néhai.

Minden következő év arról győz meg, hogy az érdeklődés e tekintetben is feltűnőleg megesappant.

Talán nem érzi szükségét közönségünk az általános műveltség illetén elsajátításának? De hiszen soha sem lehet eleget tudni s azt a föltevést még csak föltevésnek sem szeretnők elfogadni. Olyan szegénységi bizonyítvány volna ez közönségünk szellemi fejlettségéről, a minőhöz foghatót nem egyhamar találhatnánk.

Tán nem oly időben rendezik e felolvasásokat a mikor közönséget lehetne remélni?

A felolvasások időszaka rendszerint november elsejétől december közepéig tart, tehát éppen akkor, a mikor közönségünket sem a farsang, sem egyéb nem foglalja el. Ha nyár volna, mikor fürdőre kell (!) menni, vagy a szép természet csal körébe, avagy a bálozások korszaka, a mikor az ilyen többé-kevésbé mégis csak komolyabb multság nehezen fér a fogunkra, lehetne ezekből némi magyarázatot erőszakolni ki. Így azonban képtelenség. — Azután meg esti 7 órakor kezdődnek, a mikor nincs hivatalos óra és hölgyeink is legkevésbé foglalvák el házi teendőikkel.

Hallottuk azt az ellenvetést: miért tartják a felolvasást, mint az utóbbi esetben, vasárnap, miért nem pl. pénteken, a mikor nem szokott lenni színelőadás, hangverseny meg eféle?

Nagyon csekély mérvben jogosult ez a beszéd. Mert tudni kell, hogy mind e színi előadás, zene- vagy dalestély nem a magyarságé, hanem szász vagy román testvéreink rendezik. De hát fontosabbak vagy vonzóbbak volnának ezek a mi magyarjainkra nézve, mint a magyarság estélyei? Nem tagadjuk, magyarságunk sokszor vesz részt amaz előadásokon, olykor tömegesen is, holott ha pl. magyar színészek vetődnek ide, a becsületes vándortrupp majdnem éhen pusztul s kegyelem-gyűjtötte fillérek segítségével állhat tovább. De azért Isten után volnánk már annyian, hogy azokon kívül, a kik oly nagy vonzalommal viselkednek a — különben kitűnő sikerű — idegen előadásokhoz, még mindig jutna elég közönség a mi felolvasásainkra is. A vasárnap meg egyenesen a legalkalmasabb nap, mert ez úgy is mindenkinek, hivatalnoknak, iparosnak egyaránt a munkaszünet napja.

Akkor hát magukban a felolvasásokban van a hiba? Talán igen tudományosak, unalmasak, élvezhetetlenek. Ellenkezőleg. A felolvasók igen jól tudják s tényleg bizonyítják, milyennek kell lenni a népszerű felolvasásoknak; megválasztják a találó tárgyat s úgy dolgozzák föl, hogy megértheti, eszének erőltetése nélkül tanulhat belőle mindegyikünk. Vagy talán igen hosszúak? Dehogya. Egy óránál tovább egyik sem tart, sőt többnyire még addig sem. Ennyire pedig már csak éberségben maradhat a figyelem.

Lehet, hogy drága multság. Nevetséges. Öt felolvasás dija egy családnak 1 frt 50 kr, egy személynek 1 frt. Egyre jut hát amott 30, itt meg 20 kr. Ennyit csak mégis lehet áldozni, ha holmi czirkuszi játékokra nem sajnálunk egy izben kiadni háromszor-négyszer annyit.

Volna csak táncz a végén! veti oda nem egy. Hát hiszen igaz, hogy a fiatalságra nagy vonzó erőt

gyakorolna, de már mégsem szeretnők megtagadni közönségünkétől a fogékonyságot a komolyabb élvezetek iránt.

Nem, nem. Egyébben kell rejlenie a valódi oknak. És itt ismét arra a végzetes közömbösségre gondolunk, a melyre előbbi cikkünkben rámutattunk, ezt tehát nem feszegetjük megint.

Van azonban két dolog, a melyet az illetékes köröknek megszívélésre ajánlunk.

Egyik az, hogy az egyesület nem kelti föl a vágyat elég korán s nem táplálja elég sokáig. A felolvasások ügyét nem a megelőző hónapban, hanem sokkal előbb, már a nyári nagy iskolaszünet előtt kell kezdeni s a magán körökben propagandát csinálni neki. Így betaláljuk magunkat a felolvasások gondolatába s szinte várni fogjuk, hogy elkövetkezzenek.

A másik a mi kényelem-szeretetünk. Egy kisikét restek vagyunk arra, hogy magunk, járjunk a jegyek után. Elvárjuk, hogy kínáljanak meg velők. Tapasztalás szerint legalább azokban az években, a mikor helyünkbe hozták a jegyeket, sokkal nagyobb volt az érdeklődés. Tegye meg azt a választmány minden egyes tagja, ne mondhasa senki, hogy ő nem látta a félméteres falragaszt, ott feledte a küldött meghívót, legyen módjában kinek-kinek könnyű szerrel jutni a jegyekhez.

Csekélységek, — ugy-e nyájas olvasóm? De jer csak ide, csináld végig a dolgot egy esztendeig, átlátod, hogy ilyen csekélységek fordul meg a mi világunk sarka, ilyen apró-cseprő dolgok a döntők.

Vajha az egyesület figyelmére méltatná az itt érintett körülményeket s ha tud, eszelne ki oly módokat és eszközöket, a melyekkel a régi érdeklődést föl lehetne ujitani, mert az a közömbösség bizony legkevésbé alkalmas arra, hogy a felolvasókban kedvet támaszson a működésre s dicsőséget szerezzen a helybeli magyarságnak.

Irodalom.

Megjelent a *Képes Családi Lapok* 1890-iki 1. száma és e kitűnőleg szerkesztett szépirodalmi s ismeretterjesztő képes heti lapunk ezzel immár *tizenkettedik* évfolyamába lépett. Munkatársai sorában ott látjuk hazánk régibb s újabb írói nemzedékének jelesebbjeit. Figyelme első sorban a nemzeti érzület, a nemes izlés fejlesztésére irányul, tartalma kiterjed az irodalom minden válfajára, képei híres képirok művei. Főlapja mellett a „Hölgyek Lapja“ divatképeket, divattudósításokat s ezeken kívül a nő házi életének körébe tartozó kérdéseket tartalmaz. „Regénymelléklete“ évenként három-négy teljes regényt nyújt az előfizetőknek. Ára egész évre 6 frt, — fél-évre 3 frt, — negyed évre másfél forint. (Kiadóhivatal: Budapest, Nagykorona-utca 20.) Felelős szerkesztője dr. Murányi Ármin, szerkesztője Brankovics György, főmunkatársa Tolnai Lajos. — A most megjelent szám is bizonyosságot tesz fölebbi ítéletünkről. Jókainak a *Képes Családi Lapok* számára írt eredeti regényével: „Kassári Dániel“ kezdődik; erre következnek: „Venczel király“, Tolnai költeménye; „A remény“, elmefuttatás Szendrőtől; Gondolatok; „Vihar a révben“, Prém J. elbeszélése; „A gyáva“, magánjelenet Rudnyánszky Gyulától; „Szerelmi posta“ Viktor Leon-tól; „Tanuság“, Temérdek költeménye; „Az orr és az orr élettana“ dr. Balogh Tihamértől. Ezenfölül a „Mindenféle“-ben „A hét tükre“, csevegés Brankovicsától, képek magyarázata, irodalom, hymen, értesítő. A melléklet: „Hölgyek Lapja“, elmefuttatással kezdődik a vallásosságról, erre következik a Divat, Házi orvos, Házi állatok, Konyhaszat, Hirdetések. A zöld boríték a maga talányával, szerkesztői, kiadói postájával. És ráadásul első ize Beniczky-Bajza Lenke „Az élet viharában“ cz. regényének. Nem mulaszthatjuk el olvasóink figyelmét ismételtlen föl hívni a *Képes Családi Lapok*ra, a mely becsülettel, lelkiismerettel, a legmelegebb pártfogásra méltóan szolgálja szépirodalmunkat.

APRO HIREK.

A magyar kaszinó folyó hó 12-én d. u. 3 órakor tartja ez évi rendes közgyűlését, melyre a kaszinó tagjai tisztelettel meghívotnak. Targysorozat a következő: 1. Elnöki megnyitó beszéd. 2. Titkári jelentés. 3. A számvizsgáló bizottság jelentése a pénztárnok és a gazda által vezetett évi számadásokról. 4. Az évi költségvetés megállapítása. 5. Netaláni indítványok. 6. A tisztviselők és a választmány megválasztása. — Brassó, 1890. január 6. A választmány nevében: a titkár.

Fillérestély. Ismételtlen felhívjuk a közönség figyelmét a holnapi fillérestélyre, melyen Nagy Jakab

tilinkóművészt Frank Lipót karnagy ur fogja zongorán kísérni. A műsor nagyon érdekesnek, az estély pedig, mint eddig is, kedélyesnek ígérkezik.

Adakozás a csángó-szoborra: Tiszt. Borcsa Mihály 3 frt, tiszt. Dendely Samu 1 frt, Domokos István 1 frt, egy csángó 3 frt.; összesen 8 frt. Lapunk múlt évi 136. számában ki volt mutatva 31 frt 34 kr. A most közlött 8 frttal az eddig begyűlt és takarékpénztárba helyezett összeg 39 frt 34 kr. Köszönet az adakozóknak.

Nyilvános köszönet. A kőhalmi m. kir. állami népiskola tanítótötelete meleg köszönetet nyilvánít mindazoknak, kik az iskola szegény tanulóinak segélyezése céljából rendezett fillérestélyeken közreműködni szívesek voltak és pedig nevezetesen: Liebl József, Bosin Endre, Tittel Antal és Lukovszky József uraknak, mint a kik a jótékony cél érdekében oly sokat fáradoztak. Továbbá azon urhölgyek is, kik a fillérestélyek rendezéséhez szükséges tárgyakat, butorokat kikölcsönözni szívesek voltak, névszerint: Bod Gyuláné, dr. Issekutz Gyuláné és Szarka Elekné, fogadják a tanítótötelet hálás köszönetét. Kőhalom, 1889. december 30-án. Téglás István, állami népisk. igazgató. Hoffmann Erzsi, t. testületi jegyző.

A kereskedő ifjak táncmulatságára a meghívók már szétküldtek. Azok, kik tévedésből nem kaptak meghívót és arra igényt tartanak, szíveskedjenek a rendező bizottsághoz fordulni.

Kolozsvári hírek. (Saját tudósítónk jelentése.) Az influenza az a hatalom, mely most Kolozsvárt uralkodik. Ez a kellemetlen járvány igen nagy mértékben van elterjedve Kolozsvárt. Igazán kevés ember, a ki Kolozsvárt az utóbbi hetekben keresztül ne esett volna ezen a betegségen. Bély Ákos főispán, Albach Géza polgármester, Sándor József Emke főtitkár és még sokan, nagyon sokan szenvedtek influenzában. A járvány nem hogy szűnőfélben volna, hanem folyton terjed. Lefolyása azonban elég enyhe. — Az Emke igazgató-választmánya e hó 12-én rendes havi ülését tartja. — Simon Kálmán tekintélyes földbirtokos, tehetséges zeneszerző halála nagy részvétet keltett városszerte. Simon Kálmán sokat ígérő zeneszerző volt, kinek „Páros szöktetés” című operettejét nagy sikerrel adták tavaly Kolozsvárt. —

Öngyilkos honvédhadnagy. Czerny Antal, fiatal honvédhadnagy szombaton reggel szülei házában fölbeltte magát. Valószínűleg buskomorság vitte e kétségbeesett tette.

Magyar mulatság Bukarestben. Bukaresti levelezőnk írja: A helybeli magyar társulat karácsony másodnapján saját dísztermében táncvigalommal egybekötött műkedvelői előadást rendezett, mely igen jól sikerült. Szavaltat, ének és Kifaludy Károlynak „A fősvény” című egy felvonásos vígjátéka képezték a műsor számait. Az előadókrol és közreműködőkről csak dicsérrel emlékezhetünk meg. Mindenki töle telhetőleg iparkodott az előadás sikerét előmozdítani és a jelenvolt nagyszámu közönség e törekvést élénk elismeréssel és tapssal jutalmazta. Az előadást tánc követte, mely csak a késő éjjeli órákban ért véget.

Nevelő kerestetik egy erdélyi aristokrata család serdülő fia mellé, kit német nyelven kell előkészíteni a reáliskola felsőbb osztályainak tantárgyaiból. Bővebb értesítés a szerkesztőségben.

Közigazgatás.

A brassói kereskedelmi- és iparkamara ülése 1889. decz. 30-án.

(Vége)

A m. kir. kereskedelmi miniszterium a kamara beadványára tudomásul hozza: 1-ször, hogy a cs. és kir. közös hadügyminiszterium a kamara közbenjárására hajlandó Nagy-Szebenben egy átvételi állomást létesíteni azon esetre, ha Nagy-Szebenben és környékén nagyobb számu ajánlkozó jelentkeznék a kisiparosoknak fentartott bőrcikknek szállítására; 2-ször, hogy a közös hadügyminiszteriumhoz egy offert-formulare kiadása ügyében felszólítást intézett. A kereskedelmi miniszterium ezen jelentésének első része közzé fog tétetni, második része pedig tudomásul szolgál.

Ezután Lang Henrik kamarai tag referál a közös hadsereg számára 1891-től szükséges posztószállítványok ügyében épen most kiirt pályázatról. A kamara elhatározza, hogy 1-ször az érdekeltek ezen pályázatról értesítendő, 2-ször pedig az egész kerület érdekelt felei január 5-ére a kamara helyiségeiben tartandó magánértekezletre meghívandók, hogy a to-

vábbiak az érdekeltek előterjesztései alapján keresz-tülvihetők legyenek.

A m. kir. államvasutak igazgatósága felszólítja a kamarát, hogy hozza tudomására azon árucikkeket, melyek a keleti forgalomra szóló direct tarifák létesítésénél kiválóan tekintetbe veendő. Ezen felszólításra a válasz a kamarának egy ez ügyre vonatkozó előbbeni beadványa értelmében adandó.

Az ülés többi tárgyai nem voltak általános érdekek.

T á v i r a t o k.

Bécs, január 6. A király Tisza miniszterelnököt kihallgatáson fogadta.

Budapest, január 6. Ligeti Antal híres festő meghalt. — Az influenza a fővárosban, Ausztriában, Franciaországban, Angliában és Északamerikában folyton terjed.

Berlin, január 6. Augusta özvegy császárnénál a láz újra beállott; az utolsó éjjelt nyugtalanul tölté.

Madrid, jan. 6. A király lázban szenved. A miniszterválság folyton tart.

Kolozsvár, jan. 6. Tegnap a közös hadsereg és a honvédség tiszti karai fényes estélyt rendeztek *Mádi Kovács György* távozó kerületi parancsnok tiszteletére és *Lobkovitz Rudolf herceg* altábornagynak a zágrábi tüzérezred tulajdonosává történt kineveztetése alkalmából.

Brassói piaci árak.

— Az első erdélyi bank jelentése. —

Brassó, 1890. január hó 7-én.

Román papirpénz à 20 frank	9-22 vétel	9-25 eladás
" ezüstpénz à 20 "	9-18 "	9-22 "
Napoleon d'or (aranypénz)	9-29 "	9-32 "
Török lira	10-54 "	10-58 "
Arany	5-50 "	5-53 "
Orosz papirrubel	126- "	127- "

Társszerkesztők:

Nagy-Küküllő megye részéről: Horváth László (Segesvár.)
Kis-Küküllőm. részéről: Gyöngyössi István (D.-Sz.-Márton).
Felelős szerkesztő: Kis-Tétényi Walther Béla.
Laptulajdonos: Harnath Lajos.
Kiadó: Alexi könyvnyomdája.

Sz. 1891—1889 telekkvi.

Arverési hirdetmény kivonata.

A hosszuaszoí kir. járásbiróság, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, miszerint *Klärmann Manó* szül. *Weinberger* végrehajtatónak *Klärmann Emánuel* hagyatéka végrehajtást szenvedett elleni 5000 frt. és járulékaí iránti végrehajtási ügyében a hosszuaszoí kir. jbiróság területén fekvő Hoszuaszo község 144. számú tjkvben A + 1—27. és a 251. számú tjkvben A + 42. rendszám alatt foglalt, *Klärmann Emánuel* hagyatéka, *Klärmann Gyula*, *Róza* és *Grünfeld Rachel* született *Mendel* társbirtokosok tulajdonát képező s összesen 2226 frtra becsült ingatlanokból a Klärmann Emánuel 1/6-od részéből álló s együttesen eladandó hányad része 359 frt. 17 kr. illetve a 251. sz. tjkvbeli 11 frt. 90 kr. megállapított kikiáltási árban a telekkönyvek szerint, hányadára az árverést elrendelte, és hogy ezen ingatlanok az 890. január hó 18-ik napjának d. e. 8 órákor a hosszuaszoí jbiróság telekkönyvi hatóságánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is el fognak adadni.

Árverezni szándékozők tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. évi 60. t. cz. 42. §-ban jelzett árfolyammal számított és az 1881. november hó 1-én 3333. I. M. rendelet 8. §-ban kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, vagy az 1881. évi 60. t. cz. 170. §. szerint a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kir. járásbiróság, mint telekkönyvi hatóság.

Hosszuaszon, 1889. évi október 8.

(7) 1—1 Kelemen, kir. járásbiró.

[Sz. 1671—1889

Arverési hirdetményi kivonat.

A nagy-sinki kir. járásbiróság mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy boldogvárosi *Linczig György* végrehajtatónak, odaváló *Metter János* végrehajtást szenvedő ellen 40 frt tőkekövetelés és járul. iránti végrehajtási ügyében a nagy-sinki kir. járásbiróság területén lévő és Boldogváros község és határán fekvő a

boldogvárosi 191. sz. tjkben A + 1—8, 11, 14, 16—19, 21, 23, 24, 26—28, 31, 33, 34, 37, 38, 41, 43, 44, 48—52, 54—58, 60, 61, 63, 68, 70, 76, 79, 81, 82, 84—92, 94, 96, 97, 99, 101, 103, 104, 106—120, 121, 126—128, 132 és 133. rendszámok alatt felvett ingatlanokra az árverést 806 frt ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1890 évi január hó 18 napján délelőtti 10 órákor Boldogváros község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladadni fognak.

Árverezni szándékozők tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át vagyis összesen 80 frt 60 krt készpénzben vagy az 1881. évi november hó 1-én 3333 sz. alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni,

Nagysink, 1889 november 26-án.

A kir. járásbiróság telekkönyvi hatósága

(4) 1—1 Csernea, kir. albiró.

Szám 387—1889. végreh.

Arverési hirdetmény.

Alólikt kiküldött végrehajtó az 1881. LX. t. czikk 102. §-sa értelmében ezen közhírré teszi, hogy a kőhalmi tek. kir. járásbiróság 2483. —1888. sz. végzése által a zádosí ev. luth. tanoda pénzészavára szász-budai Schupner Mihály ellen 100 frt tőke, ennek 1886. év márczius hó 31-ik napjától számítandó 8%-os kamatai és eddig összesen 14 frt 16 kr. perköltség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság felülfoglalt és 790 frt 88 kr-ra becsült: lovak, szarvasmarhák, szekerek, sertések, ruha-, fehér-, ág-, asztal-, vászon- és gabnaművek, gazdasági és konyhaeszközök, élelmiszerek, fegyverek és juh-gyapjából álló ingóságok nyilvános árverés utján el fognak adadni.

Mely árverésnek a kőhalmi kir. járásbirósági 3104. —1889. számu kiküldetést rendelő végzés folytán a helyszínén, vagyis Szász-Bud község házánál leendő esküközlésére 1890. évi január hó 16-ik napjának d. e. 10 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozők ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg: hogy az érin-

tett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. törv. czikk 107. §-sa értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alól is eladadni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. törv. czikk 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő. Végül felhivatnak mindazok, kik az elárverezendő ingóságok vételárából a végrehajtó követelését megelőző kielégítéshez tartanak jogot, a mennyiben részükre foglalás korábban eszközöltetett volna, és ez a végrehajtási jegyzőkönyvből ki nem tűnik, elsőbbségi bejelentéseiket az árverés megkezdéseig alólikt kiküldöttnek vagy írásban beadni, vagy pedig szóval bejelenteni.

A törvényes határidő a hirdetménynek a bíróság tábláján kifüggesztését követő naptól számítatik.

Kőhalom, 1889. évi decz. 23-án.

Zachariás,

(6) 1—1 kir. bírósági végrehajtó.

Szám 1656.—1889. tlkkvi.

Arverési hirdetményi kivonat.

A nagy-sinki királyi járásbiróság, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Krausz Rezső ügyvéd által képviselt nagy-sinki *Wolff János* végrehajtatónak — boholci *Pepelea Akim* és neje *Floarea* végrehajtást szenvedő elleni 73 frt 80 kr. tőkekövetelés és járulékaí iránti végrehajtási ügyében a nagy-sinki kir. járásbiróság területén lévő Boholcz községében és határán fekvő, a boholci 237. számu telekkönyvben A + 1—71. rendsz. a., vagyis 325, 326, 564, 1530, 1737, 1830, 2032b, 3054/3, 3125, 3213, 3361, 3397, 3593, 3637, 3675, 3733, 3750, 3780, 4005, 4129, 4321, 4352, 4353, 4541, 4623, 4896/1, 5332/1, 5349, 5380, 5422/1, 5580, 5840, 5917, 5929, 5961, 6376/1, 6587/2, 6911, 7216/3, 7558, 7606, 7817, 8235, 8236, 8401, 8540, 8605, 8612, 8626, 8628, 8732, 8840, 8939, 8954, 9267, 9381, 9637, 9795, 9981, 9997, 10165, 10273, 10276, 10444/4, 10541, 10759, 10954, 11596, 11697/1, 12196, 12576, 12985, 13023, 13024, és 13746, hr. sz. a. *Pepelea Akim* és neje szül. Orbu *Floarea* nevőkön álló ingatlanokra az árverést 577 frt — krtan ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte,

és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1890. évi január hó 15-ik napján délelőtti 10 órákor Boholcz község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladadni fognak.

Árverezni szándékozők tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át vagyis összesen 57 frt 70 krt készpénzben vagy az 1881. évi november hó 1-én 3333 sz. a kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni.

Nagy-Sinken 1889. évi nov. 22-én.

A kir. törvényszék, mint telekkvi hatóság:

(3) 1—1 Csernea, kir. albiró.

Szám 1453. 1889. telekkvi.

Arverési hirdetményi kivonat.

A hosszuaszoí kir. járásbiróság mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, miszerint a nagy-szebeni „*Albina*” *takarék- és hitelintézet* végrehajtatónak *Schlosser Mártonné* szül. *Ambrosi* végrehajtást szenvedő elleni 46 frt 40 kr. és járulékaí iránti végrehajtási ügyében a hosszuaszoí kir. járásbiróság területén fekvő, Nagy-*Ekemező* község 535. számu telekkönyvben A + 1. 2. 4. 5. 6. 8. 9. 11—15. 17. és 18. rendszámok alatt foglalt, Schlosser Mártonné született *Ambrosi* tulajdonát képező s összesen 769 frtra becsült ingatlanokra az egyenkénti becsérték mint megállapított kikiáltási árban az egyenkénti árverést elrendelte, és hogy ezen ingatlanok az 1890. évi január hó 29-ik napján délelőtti 9 órákor Nagy-*Ekemező* község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is el fognak adadni.

Árverezni szándékozők tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. évi LX. törv. czikk 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, vagy az 1881. évi LX. t. cz. 170. §. szerint a bánatpénznek a bíróságnál való előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Hosszuaszo, 1889. augusztus 2.

A kir. járásbiróság m. telekkönyvi hatóság.

(5) 1—1 Kelemen, kir. járásbiró.